

עמ"ת 33487/03/15 - אחמד אבו ג'אליה נגד מדינת ישראל, תביעות ירושלים- משטרת ישראל

בית המשפט המחוזי בירושלים

25 מרץ 2015

עמ"ת 33487-03-15 אבו ג'אליה נ' מדינת ישראל

לפני כבוד השופטת גילה כנפי-שטייניץ

בעניין: אחמד אבו ג'אליה

ע"י ב"כ עו"ד ראובן בר חיים

העורר

נגד

מדינת ישראל

ע"י עו"ד שרית דרור

תביעות ירושלים- משטרת ישראל

המשיבה

החלטה

1. לפניי ערר על החלטת בית משפט השלום בירושלים (כב' השופט א' קורנהאוזר) מיום 22.2.15, ולפיה הורה בית המשפט על מעצרו של העורר עד לתום ההליכים נגדו.

2. נגד העורר, ונגד שלושה נאשמים נוספים, הוגש כתב אישום (מתוקן) המייחס לעורר עבירות של כניסה לישראל שלא כחוק, התפרצות למקום מגורים, החזקת מכשירי פריצה, קשירת קשר לביצוע פשע והפרעה לשוטרי במילוי תפקידו. אישום 1, המתייחס לכל הנאשמים, מתאר קשר שקשר נאשם 4 עם סוכן משטרה לביצוע התפרצות לדירה במבשרת ציון (בה עבד הסוכן, כביכול, בשיפוצים). במסגרת הקשר מסר הסוכן המשטרתי לנאשם 4 את פרטי הדירה, פרטים אודות הכספת שבדירה והמועד המתאים לביצוע ההתפרצות, ואילו נאשם 4 תכנן את ההתפרצות, וגייס את כוח האדם והאמצעים הדרושים לביצועה. בהמשך לקשר זה, כך נטען, בוצעה ביום 9.2.15 התפרצות לדירה במבשרת ציון (המוחזקת ע"י משטרת ישראל), שם נתפסו חלק מן הנאשמים בכף ע"י המשטרה.

3. בכל המתייחס לעורר, נטען בכתב האישום כי העורר קשר, ביום 9.2.15, קשר עם נאשמים 2 ו-4 ואדם נוסף (להלן - האחר) לביצוע ההתפרצות לדירה, ובהמשך לכך ובאותו הערב התפרץ, יחד עם יתר הנאשמים והאחר, לדירה. כתב האישום מתאר מפגש מוקדם שהתקיים ביום 9.2.15 בסמוך להר איתן, בין הסוכן המשטרתי, העורר, הנאשמים 2 ו-4 והאחר, ובו הוציא אחד הנוכחים טלפון נייד בו הוצגה מפת מבשרת ציון, ועליה הסביר היכן נמצאת הדירה וכן פרטים נוספים הנוגעים להתפרצות. עוד נערך באותו מעמד תיאום לגבי אופן ביצוע ההתפרצות. בהמשך לכך, עזב האחר את המקום ושב עם רכב מאזדה, בו אסף את הסוכן המשטרתי, את העורר ואת נאשמים 2 ו-4. צוין כי העורר ונאשם 2 נכנסו לרכב עם שני לומים שנטלו ממקום מסתור שבתעלה בצד הכביש. בעקבות המאזדה נסע נאשם 1 ברכב אחר. שני כלי הרכב הגיעו לדירה, והסוכן המשטרתי, העורר וכן נאשמים 2 ו-4 יצאו מן הרכב. העורר והנאשמים 2 ו-4 חבשו על ראשם כובעי גרב או חם-צוואר ועטו על ידיהם כפפות, וכשבידיהם לום טיפסו עם הסוכן על סולם המוביל למרפסת

הדירה. הסוכן פתח את דלת הדירה באמצעות מפתח שהיה ברשותו והרביעייה נכנסה לדירה. נטען שהעורר נכנס לחדר בו ממוקמת הכספת והחל למשוך את הכספת ממקומה, אז יצאו השוטרים ממקום מסתור שבדירה. העורר, לכשהבחין בשוטרים, רץ לעבר השוטרים כשבידו מברג המופנה לעברם, ואילו הנאשמים 2 ו-4 נמלטו מן הדירה (ובהמשך נתפסו). השוטרים הצליחו בכוחות משותפים לתפוס את העורר, אולם העורר השתולל וניסה להימלט מידם בכל דרך, ורק לאחר שימוש בשוקר חשמלי עלה בידיהם לאזקו.

4. עם הגשת כתב האישום הגישה המשיבה בקשה למעצרם של הנאשמים עד לתום ההליכים. בעת הדיון בבקשה חלק העורר על קיומן של ראיות לכאורה, למעט לעבירת הכניסה לישראל שלא כחוק, וטען כי יש להורות על שחרורו לחלופה. בית משפט קמא קבע בהחלטתו כי קיימות ראיות לכאורה לכל העבירות המיוחסות לעורר. עוד קבע כי בעניינו של העורר, במובחן מעניינם של הנאשמים 1 ו-2, לא ניתן להסתפק בחלופת מעצר. מכאן הערר.

5. ב"כ העורר שב וטוען כי לא קיימות בעניינו של העורר ראיות לכאורה לעבירות המיוחסות לו. העורר אינו חולק על כך ש"נעצר בזירת ההתפרצות, ממש בתוך הדירה" (ס' 7(א) לעררו). יחד עם זאת הוא טוען, כי נכנס לדירה בתום לב כדי לבצע עבודות שיפוצים על פי הזמנת אדם שהתחזה לפניו כקבלן שיפוצים והביאו למקום. עוד הוא טוען כי כתב האישום מבוסס בעיקרו על עדות יחידה של הסוכן המשטרתי, וכי אותו סוכן לא הכיר את העורר אותו ראה לראשונה, לדבריו, רק באותו מפגש בליל ההתפרצות ביער חשוך. נטען כי מסדר זיהוי תמונות בו זיהה הסוכן את העורר כמי שהיה במפגש ביער אינו קביל מאחר שנערך ללא נוכחות סגור, ובנסיבות בהן צריך היה להיערך מסדר זיהוי חי. כך נטען גם לגבי עימות שנערך בין הסוכן ובין העורר ובו ביקש העורר עורך דין ואמר שאינו מבין את המתרחש. ב"כ העורר טוען גם לאי קבילות אמרתיו של הנאשם 4 הקושרות את בני דודיו (העורר ונאשם 2) להתפרצות, זאת בהיותו שותף לכתב האישום. ב"כ העורר מוסיף וטוען כי יש להורות על שחרורו של העורר לחלופת מעצר, זאת על רקע הפלייתו לעומת נאשמים 1 ו-2 שניסיונותיהם לכל הפחות זהות, אם לא חמורות יותר. ולבסוף הוא טוען, כי מידת המסוכנות העולה מנסיבות ביצוע העבירה ומעברו הפלילי של העורר אינה מגיעה לרמה המופלגת השוללת כל חלופה, וכי ניתן לשחרר את העורר לחלופה דומה לזו שאליה שוחרר אחיו, הנאשם 2.

6. לאחר שבחנתי את חומר הראיות ושקלתי את טענות הצדדים, הגעתי למסקנה כי דין הערר להידחות.

7. באשר לראיות לכאורה, מקובלת עליי מסקנתו של בית משפט קמא כי קיימות ראיות לכאורה לכל העבירות המיוחסות לעורר. אלה מיוסדות על הודעות הסוכן המשטרתי המתארות את השתלשלות העניינים כמתואר בכתב האישום, לרבות את המפגש ביער וההתפרצות עצמה, וכן על דו"חות פעולה של השוטרים שארבו בדירה ותפסו את הנאשמים. טענותיו של העורר לנוכחות תמימה בזירת ההתפרצות נסתרות לא רק מעדותו של הסוכן, אלא גם מן הנסיבות בהן נתפס ונעצר. על פי דו"ח הפעולה של השוטר ברק רביבו, השוטרים יצאו ממקום מארבם באחד מחדרי הדירה, כשהם לבושים באפוד מגן עם כיתוב "משטרה" וקסדה לראשם, וצועקים "משטרה" מספר פעמים. רביבו נכנס לחדר בו נמצאה הכספת, והבחין בחשוד, שזוהה מאוחר יותר כעורר, כשהוא עוטה מסכת פנים שחורה ואוחז ביד אחת מברג וביד שניה פנס. צוין כי ידיו היו עטויות כפפות. דו"ח הפעולה מוסיף ומתאר את העורר רץ לעבור השוטרים תוך הנפת מברג, את התנגדותו של העורר למעצרו, ואת השתוללותו שהופסקה רק לאחר שימוש בשוקר חשמלי (ור' גם דו"חות פעולה של השוטרים יניב ועקנין, שמעון אלישיב ותומר בן יאיר וכן תמונות הנאשמים בדירה שבתיק החקירה).

ברי כי הנסיבות שתוארו אינן עולות בקנה אחד עם נוכחות תמימה במקום ההתפרצות. גם גרסאותיהם הסותרות של העורר ואחיו, הנאשם 2, אינן פועלות לטובת גרסה זו. בעוד שהעורר טען כי הגיע עם אחיו, הנאשם 2, לביצוע עבודות השיפוצים, טען הנאשם 2 כי כלל לא ראה את אחיו העורר.

8. באשר לטענות ב"כ העורר לקשיים במסדר הזיהוי שנערך לסוכן המשטרתי בעניינו של העורר, טענות אלה, גם אם יתקבלו במלואן, יש בהן כדי להשליך, אם בכלל, על עבירת קשירת הקשר אך לא על יתר העבירות המיוחסות לעורר.

9. לא ראיתי להתערב גם ביתר מסקנותיו של בית משפט קמא. נסיבות ביצוע העבירה ונסיבותיו של העורר מקימות עילה למעצר הן בשל חשש להימלטות מן הדין והן בגין מסוכנותו. מדובר בעבירת התפרצות שבוצעה בחבורה ועל פי תכנון מוקדם. לעורר הרשעה קודמת, משנת 2012, בכניסה לישראל שלא כחוק, התפרצות לעסק, היזק בזדון ותקיפה, בגין נדון למאסר בפועל של שבעה חודשים. את העבירות נשוא כתב האישום ביצע העורר שעה שתלוי ועומד מעליו מאסר מותנה בר הפעלה של שבעה חודשים. גם אופן התנגדותו של העורר למעצרו מעצים את מסוכנותו. בעניין שחרורם לחלופה של תושבי שטחים נפסק לא אחת, כי "ביצוע עבירות חוזרות ונשנות של שהיה בלתי חוקית מקשה על מתן אמון בנאשם", וכי "ככל שמדובר במי שביצע עבירות חמורות יותר לצד הכניסה שלא כדין לישראל; ככל שמדובר במי שלחובתו עבר פלילי מכביד... יקשה להורות על שחרורו לחלופת מעצר באזור" (בש"פ 6781/13 **קונדוס נ' מדינת ישראל**, 4.11.13, כן ראה בש"פ 6031/14 **קרעוש נ' מדינת ישראל**, 9.9.14). ביצוע עבירות חוזרות של כניסה לישראל לצד עבירות נלוות חמורות, וביצוען חרף מאסר קודם שהוטל על העורר ומאסר על תנאי התלוי ועומד מעליו, מלמד שאין בחלופת מעצר ליתן מענה מספק לעילות המעצר בעניינו.

10. לא ראיתי לקבל גם את טענת העורר להפלייתו ביחס לנאשמים 1 ו-2. הנאשם 2 הוא נעדר עבר פלילי, ואבחנת עניינו מעניינו של העורר ברורה. באשר לנאשם 1, בית משפט קמא קבע כי חלקו של הנאשם 1 במעשים פחות מזה של העורר ושל הנאשם 2 וכי מדובר בעניינו במעורבות ראשונה בעבירת רכוש. יוסף לאמור כי מדובר בתושב ישראל ובית המשפט התרשם כי חלופה של מעצר בית בפיקוח המפקחים שהוצגו לבית המשפט, נותנת מענה הולם למסוכנותו. בנסיבות אלה, לא מצאתי פגם באבחנה שערך בית משפט קמא בין הנאשמים.

11. הערר, אפוא, נדחה.

בהתאם לבקשת ב"כ העורר, תעביר המזכירות את ההחלטה לב"כ העורר בפקסימיליה ותוודא טלפונית קבלתה. כן תועבר ההחלטה לב"כ המשיבה.

ניתנה היום, ה' ניסן תשע"ה, 25 מרץ 2015, בהעדר הצדדים.